

KRISTAN
HIGGINS

*Kvailas
apsėdimas*

KRISTAN
HIGGINS

Kailas
apsėdimas

Romanas

Vilnius
2018

Padėka

Jei ne mano agentės Maria Carvainis, Donna Bagdasarian ir Moira Sullivan, svajonė leisti romanus būtų likusi tokia pat neįgyvendinama, kaip paaukoti inkstą dainininkui Bruce'ui Springsteenui arba paruošti Padėkos dienos pietus. Esu be galo joms dėkinga už puikų mano knygų pristatymą.

Taip pat esu be galo dėkinga savo smagiai, maloniai ir išmintingai redaktorei Abby Zidle už pasiūlymus ir patarimus tobulinant šią knygą.

Menkių kyšulio žmonės visada buvo man malonūs, svetingi ir dėmesingi, nors ir žinojo apie mano neblėstančią meilę Niujorko jankiams. Dėkoju jiems, kad Menkių kyšulys man tapo antraisiais namais.

Dar norėčiau padėkoti savo bičiulei rašytojai Rose Morris už neįtikėtinai dosnią sielą ir vertingus patarimus; Carolynai Wallach – už neabejotinai nuoširdžius ir kilniaširdiškus pagyrimus; Heidi Gulbranson ir Pam Boynton – už ryžtą perskaityti šios knygos juodraščių ir netgi rasti jam gerų žodžių; ir mano nuostabiai šeimai: mamai, Hilary, Mike'ui, Jackie, mano tikriausiems draugams.

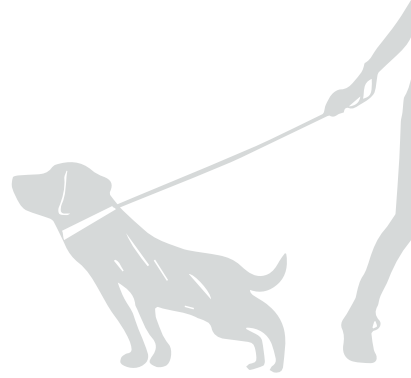

*Skiriu Edui Higginsui, puikiam istorijų pasakotojui ir tėvui,
mylinčiam Menkių kyšulį labiau už visas kitas vietas.
Ačiū, tėti.*

Prologas

Aš esu persekiotoja. Gerąja prasme.

Na, tiek to. Aš *buvau* persekiotoja. Kurį laiką. Netgi jei ir taip, vis tiek sunku prisipažinti, kad sekiojai, slapčiomis klauseisi, šnipinėjai, tykinai, tykojai, papirkinėjai dėl meilės. Bet aš dariau visa tai. Ir, turiu pridurti, gana neblogai. Tikriausiai žinote, apie ką kalbu. Juk visai nesvarbu, kiek jums metų, koks jūsų išsilavinimas arba kur jūs gyvenate, nes persekiojimas tiesiog neatsiejamas nuo moterų būdo. Mes visos tai išbandėme. O aš persekiojau Džo Karpenterį nuo tada, kai įpusėjau penkioliktuosius, iki pat išvykimo į koledžą. Aš žinojau savo meilės objekto gyvenamąją vietą, antrą vardą, mamos, sesers, šuns ir keturių buvusių merginų vardus. Aš žinojau, kokį automobilį jis vairuoja, kokia jo mėgstama spalva ir alus, kur jis eina penktadieniais per laimės valandą ir kokios muzikinio automato dainos jam patinka. Aš žinojau, kur jis dirba, kokią kavą geria ir kokį įvertinimą gavo iš ispanų kalbos po trejų mokymosi metų. Nedaug tebuvo dalykų, kurių aš nežinojau apie Džo Karpenterį. O kadangi nieko neišmaniau apie teisinį persekiojimą,

vis kartą kitą pravažiudavau pro Džo namą. Na, galbūt daugiau. (Tiesą sakant, gerokai daugiau.) Aš įsigudrindavau susidurti su juo pasitelkusi karišku tikslumu apskaičiuotą manevrą, kad atrodytų – taip nutiko visiškai netyčia. Man teko praktikuotis kelerius metus, kol pasiekiau reikiamą „atsitiktinumą“ lygį. Matyt, neturėčiau tuo didžiuotis. Tačiau talentas yra talentas.

Visa tai prasidėjo devintoje klasėje per biologijos pamoką Noso vidurinėje mokykloje Istame, Masačusetso valstijoje. Džo sėdėjo įstrižai nuo manęs ir norėdama pažvelgti į lentą aš kaskart turėdavau mesti akį į jį. Kitaip negalėjau. Nedaug merginų įstengdavo nepastebėti Džo netgi tada, kai jam tebuvo keturiolika. Paskui aš nužiūrėjau, kad jo spintelė vos per tris nuo manosios, ir prasidėjo persekiojimas.

Nugirdau, kaip Džo sakė draugui po pamokų eisiaus į paplūdimį, ir taip pat nusliūkinau tenai. Slapčiomis gūžiausi žuvėdrų perėjimo vietoje, kad niekas manęs nepamatytų, ir stebėjau, kaip Džo šėlsta su bičiuliais. Sykį pamačiau jo mamos automobilį prie prekybos centro, kai tėtis vežė mane namo, ir man staiga verkiant prireikė tamponų. Žinojau: pakanka užsiminti apie moterų higienos prekių skyrių, kad tėtis liktų automobilių aikštelėje. Sėlinau tarp prekių eilių tikėdamasi pastebėti Džo Karpenterį. Kartą sukau ratus po miestelį dviračiu dairydamosi, bene išvysiu Džo, o kai išties pamačiau jį, sustojau patikrinti, ar pakanka oro mano tobulai pripūstose padangose; skrupulingai dėjau si jo nepastebinti ir tiesiog mėgavausi Džo palaimą teikiančiu artumu.

Likimo ironija, kad užaugęs Džo Karpenteris tapo dailide*. O nuo manęs per ilgus žvalgybos metus neprasprūdo tai, ką kitos merginos, pakerėtos jo grožio, galėjo ir pražiū-

* *Carpenter* (angl.) – dailidė (čia ir toliau – vert. pastabos).

rėti – kad Džo garbingas, kuklus, darbštus ir lipšnus. Jis nesiviešindamas darė gerus darbus, puikiai išmanė savo amatą, geranoriškai ir džiaugsmingai bendravo su žmonėmis. Jis netgi priglaudė šunį trimis letenomis. Ir, o taip, Džo Karpenteris buvo žavingas.

Jo išvaizda gniaužė kvapą. Nuo Džo šypsenos padavėjoms išslysdavo iš rankų kavinukai ir stiklo šukės pažirdavo ant grindų, kol jos užsisvajojusios spoksodavo į mano meilės objektą. Automobiliai susidurdavo, kai jis mikliai kirsdavo gatvę, jam įėjus į kambarį stodavo tylą. O jeigu jis dirbdamas lauke nusimesdavo marškinius... Viešpatėliau... Turistai sustodavo ir fotografuodavo spindulingąjį Džo. Užmirškite Noseto švyturį, įamžinkite *ši groži švytintį!*

Nė viena silpnosios lyties atstovė nelikdavo abejinga Džo išvaizdai. Rusvi plaukai, švytintys auksu nuo saulėje praleistų ilgų valandų. Taisyklingi valingo veido bruožai. Ryškiai žalios akys, réminamos neįsivaizduojamai ilgų tankių aksamalvių blakstienų. Duobutės skruostuose. Šiek tiek netaisyklinga berniokiška šypsena. Nuostabaus baltumo dantys. Džo, suprantama, žinojo, kad yra gražus – juk negali taip atrodantis žmogus nematyti, kokį įspūdį daro aplinkiniams. Tačiau jis niekada tuo nesipuikavo. Nesistengė puoštis ir, regis, išvis nelabai rūpinosi išvaizda. Plaukai dažnai stirksoodavo pasišiaušę, tarsi jis būtų ką tik išsiritęs iš lovos. Ant smakro tamsuodavo ražiena. Drabužiai paprastai būdavo šiek tiek susilamdę. Tačiau itin nesivargindamas Džo vis tiek atrodė nuostabiai.

Mudu abu gimėme Menkių kyšulyje ir vienais metais pradėjome lankyti mokyklą. Mes nebuvo draugai, nors mokydamesi aukštesniosiose klasėse keletą kartų pasilabinome. (Taip nutiko tris kartus ir šie nežymūs pripažinimo

ženklai matant bendraamžiams sukėlė man svaiginamo džiaugsmo protrūkius, kuriuos lydėjo spuogai dėl nuo jau dulio įsisiautėjusių hormonų.)

O paskui atėjo tas sykių sykis, kai dėl vieno atmintino įvykio Džo visam laikui įsitvirtino mano širdyje. Mūsų mokyklos dešimtosios klasės išsiruošė į Plimuto koloniją*. Gyvosios istorijos muziejų po atviru dangumi, kurį būtina pamatyti visiems Naujosios Anglijos mokiniais, jei ne dėl mokyklinės programos, tai siekiant ugdyti patriotinius jausmus. Prieš leisdamiesi slampinėti po šios istorinės gyvenvietės gatves praleidome valandą barškančiame ir dūmijančiame mokyklos autobuse, kankinami nuobodulio ir nesitverdami savo kailyje, kaip būdinga penkiolikmečiams. Tačiau kitaip nei niurzgiantys ir nuobodžiaujantys bendraamžiai, aš negalėjau nesižavėti „kvakeriu“. Ano laikotarpio drabužiais apsirengusiu vyruku, čirškinančiu virš atviros ugnies keletą mėlynųjų ešerių. Jis pasiūlė man paragauti. Aš neatsisakiau. Jis padavė man dar vieną žuvį. Sušveičiau ir ją, pamaloninta jo dėmesio ir nepaisydama to, kad jis užsidirba pragyvenimui užkalbėdamas dantis turistams.

Grįžtant namo, kai vaikai autobuse svaidėsi popieriniais paketais, spygaudami lyg įnirtusios šimpanzės, mėlynasis ešerys netikėtai man priminė apie save. Mano geriausia draugė Keitė pasiteiravo, ar viskas gerai. Atrodžiau mažumėlę pažaliavusi. Užuoat atsakiusi, apvėmiau sau batus. Ak, tas mėlynasis ešerys. Nuo to laiko negalėjau nė pažiūrėti į šią žuvį.

Šiaip ar taip, vaikai aplinkui sureagavo, kaip ir dera paaugliams – neparodė nė lašelio užuojautos. Aš dar keletą

* Viena pirmųjų Šiaurės Amerikoje įkurtų anglų kolonijų, kuri gyvavo nuo 1620 iki 1692 metų.

kartų sužiaukčiojau aplinkui skardint kandžioms bendramžių replikoms ir pasipiktinimo kupiniems šūksniams, o Keitė nusiskubino pas vairuotoją popierinių rankšluosčių. Mano akys pritvino ašarų nuo vėmimo, nosis varvėjo, veidas liepsnojo. Ir tada... ir tada prie manęs prisėdo Džo.

– Ar tau viskas gerai, Mile? – paklausė jis ir nusibraukė nuo kaktos plaukus.

– Taip, – sukuždėjau aš, pašiurpusi, baisiai susijaudinusi, tebejausdama šleikštulį ir visiškai nuginkluota užplūdusios meilės.

– Ei, visi, užsičiaupkit, – meiliai pareikalavo Džo.

Kadangi Džo buvo Džo, vaikai pakluso. O jis paplekšnojo man per petį ir, nepaisydama savo apgailėtinos padėties, aš įsiminiau kiekvieną smulkmeną: rankos šilumą, geranoriškumą nuostabiose akyse ir nedrąsią šypsena tobulose lūpose. Bet tada pasirodė Keitė su popieriniais rankšluosčiais ir Džo grįžo į autobuso galą, kur sėdėjo kiekiausi vaikai.

Tai įrodymas! Įrodymas, kad Džo turėjo ne tik gražų veidą.

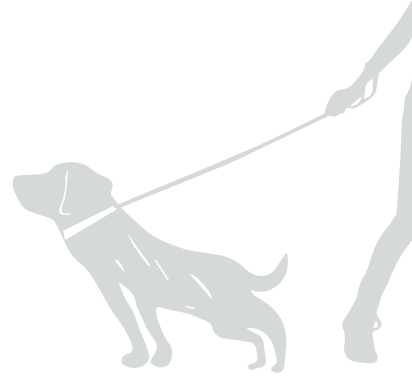
Koledžas ir netgi medicinos institutas nepadėjo man išaugti iš šio apsėdimio. Aš sugrįžau namo po ilgo nebuvimo ir vėl atsidūriau pradiniame taške – susiradau Džo. Susidūriau su Džo. Užkalbinau Džo. Žinoma, jaučiausi šiek tiek absurdiškai, kol... pagavau jo žvilgsnį ir visą mano sutrikimą nuplovė vėl užplūdusi meilės banga. Džo visada mane taip veikdavo. Nuo jo atsainaus klausimo „Sveika, Mile, kaip laikaisi?“ man pradėdavo drebėti galūnės ir iškaidavo veidas.

Dabar, artėdama prie trisdešimties, vis dar išgyvenau tą beveik paauglišką apsėdimą. Po rezidentūros galiausiai parsikrausčiau į Menkių kyšulį ir še tau, kad nori – vėl atsidūriau skausmingai arti Džo. Tačiau daviau sau įžadą, kad

šįkart viskas bus kitaip. Kad tapsiu verta jo. Juk daugiau nebeabejojau savimi. Tapau protinga ir maloni. Linksma. Prieraiši. Puiki draugė. Be to, nors ir ką tik iškepta, bet, neabejojau, gera gydytoja. Tačiau kalbant apie išvaizdą... Likau žemaūgė ir putli. Ilgus neklusnius plaukus dažniausiai rišdavau į arklį uodegą. Turėjau gana tiesius dantis. Rudas akis. Žodžiu, buvau paprasta ir niekuo neišsiskirianti mergina. Kadangi likimas, mano nelaimė, apdovanojo mane be galo dailia vyresne seserimi, metams bėgant tai taip pat nesuteikė didesnio pasitikėjimo savimi. Rezidentūra negalėjo pakeisti to, ką buvau gavusi iš gamtos, bet, žinoma, aš išmokau paslėpti liguistą odos blyškumą, tamsius ratilus po akimis ir atsikratyti nepageidaujamo kojų plaukuotumo. Tačiau supratau: norėdama pelnyti tobulai gražaus vyro dėmesį turėsiu išsinerti iš kailio. Aišku, negalėjau tikėtis pavirsti gulbe, bet užsibrėžiau tikslą tapti bent jau (na, ką aš žinau), pavyzdžiui, kanadine bernikle*. Tai graži paukštė, tiesa? Nieko blogo būti panašiai į kanadinę berniklę. Taigi aš susikūriau paprastą planą, labai panašų į nesuskaičiuojamos daugybės moterų, kurios kada nors išsikėlė tikslą žūt būt gauti patikusį vyrą. Taigi nusprendžiau pasirūpinti geru kirpimu ir makiažu, o kad mano figūra dėl antsvorio nebūtų panaši į pagranduko – pradėti sportuoti. Dar tikėjausi atnaujinti savo drabužius, padedama daug geriau tai išmanančių bičiulių, įsigyti šunį, nes Džo didelis jų mylėtojas, ir išmokti geriau gaminti. Tariau sau: kai visa tai pasieksiu, vėl įsiveršiu į Džo gyvenimą ir imsiuosi žygių.

* Žašinių būrio paukštis.

1

Pirmą rytą savo naujuosiuose namuose pabudau nuo aitraus viltį teikiančio šviežių dažų kvapo. Radiatorius draugiškai užė žvarbią kovo dieną.

Ši diena dosniai dalijo naujųjų mokslo metų vertus pažadus. Rezidentūra baigta. Būstas suremontuotas. Karjera netrukus prasidės. O Džo... Džo, kurio čia nėra šį šaltą rytą, netrukus sužinos, kad aš – didžioji jo gyvenimo meilė. Išsiritusi iš lovos nužvelgiau miegamąjį, išdidžiai gėrėdamasi spindinčiomis žydromis sienomis ir skiautinių antklode. Tada basa nutursenau į virtuvę ir pasigrožėjau išblizginta indauja ir tviskančia porcelianine kriaukle.

Kol virė kava, pasirausiau dar neišpakuotoje dėžėje. Radusi, ko ieškojau, sugrižau į virtuvę, kavavirė paskutinį sykį sugurguliuavo, aš įsipyliau puodelį kavos, atsisėdau ir nukreipiau visą dėmesį į priešais gulinčią nuotrauką. 20x25 centimetrų dydžio Džo Karpenterio nuotrauką, kurioje jis stovėjo dangaus fone be marškinių, nes kalė malksnas ant stogo. Kontrastingoje nespaltotoje nuotraukoje puikiai matėsi jo tobulai raumeningos rankos, atliekančios šį, regis,

kasdienišką darbą, kuris dėl Džo įgimto grakštumo įgavo poetiškumo. Jis stovėjo šiek tiek pasisukęs šonu į objektyvą, vis dėlto veido matėsi tiek, kad galėtum įvertinti šio vyro grožį. Užrašas kitoje nuotraukos pusėje skelbė: „Džo Karpenteris iš Istamo padeda restauruoti Penimeno* namą“.

Kaip man pavyko gauti šią nuotrauką? Ogi paskambinau į „Boston Globe“ dienraščio redakciją ir labai maloniai paprašiau nuotraukos. Jie nė neįtarė, kad nesu Džo motina, kuria prisistačiau. Kartais labai pravartu žinoti senstelėjušių ponių vardus. Šiaip ar taip, kažin ar jie būtų manimi patikėję, jeigu būčiau pasisakiusi, kad esu Hezė ar Tifanė... Žinoma, negalėjau laikyti šios nuotraukos atviroje vietoje, taigi slėpiau ją ypatingiems atvejams. Dabar buvo vienas iš jų ir aš žvelgiau į nuotrauką pagarbiai tarsi į šventenybę, nes ji to nusipelnė.

– Viskas prasideda šiandien, Džo, – pareiškiau ir pasijutau gana kvailai. Tačiau betyrinėdama atvaizdą vyro, kurį taip ilgai mylėjau, nė nepastebėjau, kaip nemalonus jausmas išgaravo tarsi rytmečio rūkas. – Ir tu jau esi pasiruošęs įsimylėti mane. Nuo šiol viskas bus skirta tau.

Nugalėjusi pagundą pabučiuoti nuotrauką, aš pašokau ir pradėjau sukti ratus po savo nedidelį namą su puodeliu rankose, virpėdama iš pasitenkinimo, kad paprasčiausiai galiu čia būti. Turėti namus Menkių kyšulyje – didžiulis pasiekimas... Savo jėgomis man tai niekada nebūtų pavykę. Tiesiog iškart po Kalėdų mirė mano močiutė. Kai buvo perskaitytas testamentas, aš baisiai apstulbau ir neapsakomai apsidžiaugiau išgirdusi, kad ji paliko savo namus man – man vienintelei.

Kuklus mažutis vienaukštis namas Menkių kyšuliui bū-

* Edvardas Penimenas (1831–1913) – banginių medžiotojų laivo kapitonas.

dingu stogu, dengtu malksnomis, įgavusiomis švelnų pilką atspalvį nuo sūraus oro ir saulės. Čia, galima sakyti, nebuvo kiemo, tik pušų spyglių pribiręs, smėlėtas samanomis apaugęs plotelis. Tačiau pats namas buvo tiesiog neįkainojamas, nes stovėjo valstybės saugomoje Menkių kyšulio pakrantės juostoje. O tai reiškė, kad jo niekada nebus galima perstatyti ir kad aš niekada neturėsiu naujų kaimynų. Be to, gyvenau labai arti vandens (kad jau kalbame tiksliai – maždaug už penkių šimtų metrų), todėl nieko kito ir nemačiau. Užtat galėjau iki valiai klausytis galingos Atlanto vandenyno bangų mūšos, o naktimis grožėtis Noseto švyturio spinduliu, kiaurai skrodžiančiu tamsą.

Daug mėnesių aš važinėjau iš Bostono triūsti šiame name: šlifavau grindis, dažiau sienas, perrinkau močiutės daiktus. Ir galiausiai pasiekiau rezultatą – puikiai sujungiau sena ir nauja. Dabar močiutės suolelis kojoms, aptrauktas siuvinėtu gobelenu, stovėjo prie mano stiklinio žurnalinio staliuko. Seną smėlio spalvos jos mėgstamą krėslą aš iš naujo aptraukiau ryškiu audiniu, o toje vietoje, kur kadaise kabėjo besimeldžiančio Džono Kenedžio nuotrauka, dabar džiuginano akį miela akvarelė. Aš pasigrožėjau šilta geltona spalva, kurią parinkau vienai svetainės sienai, nusprendžiau, kad ji išties atrodo fantastiškai, ir nupėdinau į vonios kambarį pasižiūrėti į rausvus flamingus, kuriais mudvi su mama naudodamos trafaretą išpiešėme šviesiai žalias sienas. „Kai tik Džo pamatys juos, – įsisvajojau, – jis niekada nebenorės iš čia išeiti.“ Įkišau galvą į vidų, pasidavusi tuštybei dar sykį įvertinti, kiek turiu savos erdvės. Nedidukas vonios kambarys maloniai tebekvėpėjo citrinomis nuo grindų plovimo priemonės „Pine-sol“. Garai maloniai kuteno nosį.

Staiga suskambo telefonas, aš pašokau ir susitrenkiau

galvą į spintelę. O tada nusiskubinu į virtuvę atsiliepti į pirmąjį laidinio telefono skambutį savo naujajame name.

– Sveika, Mile, brangute, – sučiulbo mama. – Kaip praleidai pirmąją naktį? Ar viskas gerai?

– Labas, mama, – džiugiai atsiliečiau trindamasi viršugalvį. – Taip, viskas gerai. O kaip tu laikaisi?

– Hmm... neblogai, – nelabai įtikinamai atsakė ji.

– Kas nutiko?

– Na... tai vis dėl Trišės, – sumurmėjo mama.

– A.

Žinoma, juk Trišė – nuolatinė mūsų šeimos pašnekesių tema.

– Tai kas gi nutiko?

Aš atsidariau šaldytuvą ir pradėjau apžiūrinėti negausų jo turinį: apelsinus, liesą grietinėlę ir pakelį mielių, kurį nusipirkau akivaizdžiai pervertinusi savo kulinarius gebėjimus. Dabar supratau, kad netrukus teks lėkti į parduotuvę.

– Ar Trišė ruošiasi atvažiuoti?

– Ne, ne. Ji vis dar... Naujajame Džersyje. Bet šiandien baigiasi skyrybų procesas. Semas ką tik paskambino mums.

– Apgailestauju, – pasakiau.

Ir nemelavau. Mano tėvai dievino Semą Nikersoną. Mano sesers vyrą. Aš taip pat. Lygiai kaip visas mūsų miestelis. Semas tapo mano tėvams sūnumi, kurio jie niekada neturėjo. Juodu su mano tėčiu dažnai kartu žiūrėdavo futbolą, o ir darydavo įvairiausius vyriškus darbus, pavyzdžiui, išvežė seną šlamštą į sąvartyną ar sulopė įvažiuojamojo keliuko dangą. Mamai labai patiko maitinti savo žentą ir mano numylėtą septyniolikmetį sūnėną.

– Na, juk tai nereikia, kad mes daugiau niekada nepamatysime Semo ir Denio, – paguodžiau mamą. – Šiaip ar taip, jie niekur nedings.

– O taip, žinau, – atsakė ji. – Tik pamaniau... Pamaniau, kad tavo seseriai reikėjo ilgiau pagalvoti. Man regis, ji padarė klaidą.

Išgirdusi mamos nepritarimą, pajutau saldų kalte atmiešą pasitenkinimą. Juk Trišė visada buvo mamos numylėtinė. Mama nuo neatmenamų laikų užmerkdamo akis prieš netinkamą mano sesers elgesį, taip tik dar labiau kurstydamą jos egoizmą. Net kai Trišė tapo nėščia vos tebaigusi vidurinę, mama puolė jos ginti ir liaupsinti Semą, kuris nieko nelaukęs vedė mano seserį ir išsivežė į Notr Damo universitetą, kuriame tuo metu studijavo kūno kultūrą, miestelį. Aš priminiau sau, kad nedera piktdžiugiauti. Bet vis tiek neištvėrusi patvirtinau:

– Žinoma, ji padarė klaidą.

Tada uždariau šaldytuvą ir pasiteiravau:

– O kaip laikosi Semas su Deniu?

– Neblogai. Nors Semas atrodo labai nuliūdes.

– Vėliau juos aplankysiu, – pažadėjau.

– Būtų gerai, brangute. O štai ir tėtis. Jis nori pasikalbėti su tavimi. Hovardai, aš čia plepu su Mile.

– Be tavęs žinau, – atkirto tėtis. – Ketinu važiuoti į san-technikos reikmenų parduotuvę, moliūgėli. Gal ir tau ko nors reikia?

– Ne, ačiū, tėti. Aš jau viską susitvarkiau.

– Tai gerai, o man prireikė vamzdžio. Franklinų nuotekų sistema vakar užsikimšo ir kiemas virto purvyne. Juk sakiau jiems naudoti tik „Scott“ tualetinį popierių, bet argi jie manęs klausys.

– Užkurk jiems gerą pirtį, tėtuk. O man išties nieko toje parduotuvėje nereikia, bet ačiū, kad rūpiniesi.

– Gerai, mažute. Iki.

– Viso. Smagaus kloakos kuopimo, – palinkėjau atsisveikindama.

Aš žinojau, kad tėčiui išties bus smagu. Juk mano tėtis – įmonės „Jūros brizas“ savininkas. Labai tinkamas gavius pavadinimas su fekalijomis susijusiai bendrovei. Bet tėčiui visada taip patiko jo darbas, kad plušėdavo uoliai it koks misionierius ar amerikietiškojo futbolo komandos palaikymo šokėja.

Pamaloninta saviškių dėmesio padėjau telefono ragelį. O tada apsišarvavusi kantrybe vėl susitelkiau į Džo Karpentelio užkariavimo planą.

Būdama gydytoja puikiai supratau: tėra vienintelis būdas numesti svorio – sudeginti daugiau kalorijų, nei suvartoji. Todėl nusprendžiau pereiti prie kalėjimo raciono, atsisakydama visų skanėstų savo namuose. Mano savikontrolei stigo įkarščio. Jei nusipirkdavau indelį neabejotinai skaniausių pasaulyje „Ben & Jerry“ ledų su traškiais pieninio šokolado gabalėliais, galėdavau ištuštinti jį vienu prisėdimu. Taigi, kai ryžausi pradėti viską nuo pradžių, nusprendžiau keisti mitybos įpročius: nepirkti nieko saldaus ar sviestinio, kitaip tariant, nieko skanaus. Be to, palengvinti svorio metimą ir tobulai pagerinti fizinę formą bėgiojimu.

Man atrodė, kad bėgioti lengva. Na, tiesiog įsispyrei į sportukus ir bėk. Juk tam nereikia ypatingų įgūdžių. O šiaip jau aš turėjau viską, ko reikia tokiam užsiėmimui. Sportinę liemenėlę. „Nike“ sportukus. Juodus šortukus. Tik ne aptemptus. Apsaugok, Dieve, jokių būdu! Maniškliai dailūs, laisvi, iš orui laidaus audinio. Žavius marškinėlius. Su užrašu „Tonis Blairas – gražuoliukas“. Dar sykį žvilgtelėjusi į Džo nuotrauką ir svajingai atsidususi, aš išrisnojau pro duris.

Niekada anksčiau rimtai nesportavau. Visiškai. Na,

truputį žaidžiau mažąjį beisbolą vaikystėje. Juk mūsų miestelyje jam visi melste meldžiasi. Bet niekada nelankiau nei aerobikos, nei šokio aerobikos, nei pilateso, kitaip nei mano sesuo Trišė. Ir skirtumas akivaizdžiai matyti. Trisdešimt penkerių Trišė atrodė maždaug dvidešimt trejų: proporcingai sudėta, įdegusi, vapsvos liemeniu ir stangria sėdyne. O aš užaugusi įnikau į mokslus koledže, medicinos institute ir taip toliau ir fiziniam aktyvumui nebeliko laiko. Besimokantys rezidentūroje liūdnei garsėjo nesveiku gyvenimo būdu. Mes kimšome sausainius su kremu įdaru ir vadinome tai maistu. Miegodavome po keturias valandas per parą ir vadindavome tai naktiniu poilsiu. Fizinis aktyvumas? Mes siūlydavome jį savo pacientams, sergantiems širdies ir kraujagyslių ligomis. Sveika mityba ne *mums*. Kokia paikystė.

Smulkiais žingsneliais tursendama minutę kitą aš įveikiau savo ilgą purviną įvažiuojamąjį keliuką ir išbėgau į platesnį kelią. Kadangi kovą Menkių kyšulys nuostabiai tuščias, buvau įsitikinusi, kad pavyks išvengti nepageidaujimų žiūrovų. Diena pasitaikė apniukusi ir žvarboka. „Labai tinkama bėgioti“, – pasakiau sau. Ir pasileidau... Ristele, ristele, ristele. Pasirodė visai nieko. Tiesą sakant, netgi lengva. Laimei, tam nereikėjo koordinacijos. Ristele, ristele, ristele. Oras maloniai vėsino, rankos ir kojos pašiorpo nuo pavasarinio šaltuko. Prabėgusi pro kaimyno įvažiuojamąjį keliuką ir toliau lapnodama keliu pajutau, kad pradėjau kvėpuoti pro burną. Pilvas liumpsėjo. Pasvarsčiau, kiek praėjo laiko, ir dirstelėjau į laikrodį. Keturios minutės.

Stengdamasi nepasiduoti nukreipiau dėmesį į nuostabų reginį. Susipynusios baltųjų akacijų šakos šiuoždėjo jūra kvepiančiame vėjyje. Pasukau prie švyturio. Raudonų ir baltų juostų bokštas nuostabiai atrodė pilko dangaus fone.

Ai! Aštriai nudiegė kairįjį šoną. „Bėk nepaisydama skausmo, Mile, – pamokiau save. – Skausmas reiškia, kad kūnas atsi-krato silpnumo.“ Aš sunkiai šlepsėjau grindiniu. Nuo bėgimo pradžios tepraėjo devynios minutės. Šaltas oras gniaužė gerklę, pradėjau baimintis savo mėšlungiško kvėpavimo. Slaugos ligoninės palatose mes jį vadinome „agoniniu kvėpavimu“. Ar nubėgau bent pusantrą kilometro? Gal ką nors darau ne taip? Ar mano organizmas gauna pakankamai deguonies? O gal deguonies lygis pavojingai sumažėjo?

Aš svirduliuodama sustojau ir pasilenkiau apgailėtinaai švokšdama. „Tik truputį atsikvėpsiu“, – patikinau save, širdžiai pašėlusiai daužantis krūtinėje. Po kelių minučių atgavau kvapą. Bet vos tik vėl pradėjau bėgti, beregint uždusau. Pamėginau sutelkti dėmesį į kvėpavimą... Koks turėtų būti jo dažnis? Įkvėpti, iškvėpti, įkvėpti, iškvėpti. Dievulėliau, man prasidėjo hiperventiliacija!

Tada išgirdau atvažiuojant automobilį. Nusprendžiau apsimesti tikra lengvaatlete ir pamėginau bėgti ilgesniais žingsniais. O jeigu prie vairo sėdi koks nors pažįstamas? Nepaisydama klaikaus skausmo prisiverčiau šypsotis ir pamojavau, nors mėšlungis kaipmat sutraukė petį. Automobilis pravažiavo. Krizė praėjo.

Ne, nepraėjo. Priekyje kelias kilo į kalvą. „Nesiliauk šlepsėti, Mile. Tik nesustok.“ Iš tikrųjų tai nebuvo tikra kalva, veikia gana nuožulni įkalnė, bet mano akimis tai buvo Širdies plyšimo kalva. Bandžiau įsivaizduoti save Bostono maratone, išskirtiniame sporto renginyje, kurio dar niekam nepavyko perspajauti... „Ponios ir ponai, o štai atbėga Milė Barnes, gydytoja Milė Barnes, iš nuostabiojo Menkių kyšulio...“ O varge, negi mano šlapimo pūslė neatlaikys ir (arba) apsišlapinsiu? Laikrodis rodė, kad tepraėjo trylika minučių.

Akivaizdu, kad jis sustojo. Širdies plyšimo kalvos viršūnėje aš apsisukau ir nutursenau atgal. Leistis buvo lengviau, bet vėl prasidėjo hiperventiliacija. „Nusiramink!“ – įsakaiu sau. Nors kopimas į kalvą prailgo nelyginant amžinybė, nusileidimas pasirodė akivaizdžiai per trumpas. Nesilankstančios kojos priminė medinius pagaikščius, žiauriai maudė blaudas. Šono nebeskaudėjo, bet mėšlungis iš peties persidavė į kaklą, versdamas nepatogiai pakreipti galvą. Pieno rūgšties koncentracija raumenyse pasiekė pavojingą lygį. Jau įsivaizdavau save Hajaniso lignoninės Intensyviosios slaugos skyriuje.

„Vaje, kas jai nutiko?“

„Ji išsiruošė pabėgti, daktare.“

„Kokį atstumą nubėgo?“

„Maždaug pusantro kilometro, daktare.“

Velniai rautų! Jeigu dabar sustosiu, niekada daugiau nesiryšiu tokiai siaubingai kankynei. „Pagalvok apie Džo, – paliepiu sau. – Įsivaizduok, kad esi nuoga lovoje su juo ir tavo kūnas – pasakiškas.“

„Oho, Mile, kaip tu puikiai atrodai!“ – linksmi pagirs Džo, įdėmiai nužiūrėjęs mane ties mano... mano... O štai ir kaimynų pašto dėžutė!

Jau beveik pasiekiau namus! Taip, išties, štai jie, namai namučiai ir mano numylėtas vargas įvažiuojamasis keliukas! Įsukau į jį ir sustojau. Keliai linko, kojos drebėjo, marškinėliai permirko nuo prakaito, perdžiūvusi gerklė peršėjo. Kovodama su šleikštuliu aš tarsi girta įsvirduliau į namus ir susmukau virtuvėje ant kėdės.

„Štai ji, ponios ir ponai! Gydytoja Milė Barnes – Bostono maratono nugalėtoja!“ Aš dar sykį dėbtelejau į laikrodį. Dvidešimt aštuonios minutės ir beveik trys kilometrai.

Nuostabu! Man pavyko. Prireiks laiko, kol mėšlungiškas kvėpavimas išsilygins, bet užtat kaip pasimankštinau! Po gerų dvidešimties minučių netgi įstengiau pakilti nuo kėdės ir ištuštinti stiklinę vandens.

O tada padariau didžiulę klaidą – pažvelgiau į veidrodį ir išvydau savo siaubingu raudonių liepsnojantį veidą. Ne, ne raustelėjusį po smagaus mankštinimosi ir netgi ne šiaip raudoną. Mano veidas plieskė kaip burokas. Visas visutėlis. Akys spėjo užpusti nuo prakaito, šerpetotos lūpos perbalti. Na, vis šioks toks pajvairinimas. Šaunieji marškinėliai glaudžiai aptempė liulančius it tešla viršutinius iškilumus. Kojos taip pat paraudo nuo vėjo, bet, mano supratimu, atrodė vis geriau nei paprastai, kai šiurpindavo kreidos baltumu. Ką gi, puiku. Šiaip ar taip, pasistūmėjau į priekį.

Palindau po karštu dušu, bet dėl mažos talpos vandens šildytuvo teko nutraukti maudynes gerokai greičiau, nei norėjosi. Tada užsiplikiau žaliosios arbatos ir nusprendžiau paskambinti seseriai. Šiandien oficialiai nutraukiama jos santuoka, tad būtų gražu pasielgti seseriškai ir ją palaikyti. Nors... Tiesą sakant, truputį prisibijojau Trišės. Vis dar prisiminiau, kaip ji šnypštė iš įtūžio, kai buvo perskaitytas močiutės testamentas. Seseriai atiteko keli tūkstančiai dolerių. Išmalda, palyginti su šio namo verte. Nuo to karto jos nemačiau.

Keletą minučių pasiraususi savo popieriuose ant stalo, susiradau Trišės telefono numerį. Nepažįstamas kodas sugėlė širdį. Mūsų Trišė atsidūrė labai toli nuo namų. Mokydamasi koledže skambindavau jai labai dažnai, kad sužinočiau, kaip laikosi mano dievinamas sūnėnas Denis. Tačiau kai jam sukako šešeri ar septyneri, Trišė leisdavo sūnui kalbėti pačiam, suprasdama, dėl ko iš tiesų skambinu. Dar pasišne-

kėdavau su Semu. Jis kuo smulkiausiai išklodavo apie Denio laimėjimus berniukų beisbolo komandoje, tėvų susirinkimus mokykloje, klarneto pamokas ir panašius dalykus.

– Klausau, – kaip visada nekantriai atsiliepė sesuo.

– Sveika, Trišė, tai aš, Milė, – pasakiau ir išsyk pasijutau nejaukiai.

– A, Mile, labas, – atsakė ji. – Kas nutiko?

Įsivaizdavau, kaip Trišė nenustygsa vietoje, nes, be abejo, turi daug geresnių užsiėmimų, nei kalbėtis su jaunesne seserimi.

– Nieko, – patikinau ir gurkštelėjau karčios it tulžis arbatos. Po kambarį pasklido arbatžolių aromatas. – Aš... hmm... girdėjau, kad šiandien galutinė tavo skyrybų diena ir norėjau sužinoti, kaip laikaisi.

Stojo tyla. Juste jutau, kad Trišė vis labiau niršta lyg kokia barškuolė.

– Puikiai, – atšovė ji. – Kaip niekada.

Aš sugriežiau dantimis. Jau geriau nebūčiau skambinusi. Tačiau tęsiau pokalbį.

– Na, žinai, tavo santuoka truko daug metų, todėl pamaniau...

– Mile, dabar esu daug laimingesnė nei kada nors. Tai, kad tu priklausai Semo Nikersono gerbėjų klubui, dar nesuteikia tau teisės manyti, esą mes buvome laimingi kartu. Aš norėjau, kad būtume. *Labai* norėjau. Bet ne Semas. Jis nuobodus.

Nuobodumas mano sesers akimis buvo didžiausias nusikaltimas.

– Suprantu, – pasakiau. – Tiesiog... Pamaniau, kad esi prislėgta. Nutraukti viską po septyniolikos metų bendro gyvenimo... Tau turėtų būti šiek tiek liūdna, bet, kaip matau, klydau.

– Tai jau taip.

– Gerai, Triše, buvo smagu pasikalbėti. Sėkmės tau Naujajame Džersyje.

– O kaip tu laikaisi? – netikėtai paklausė Triše.

– Aš? Gerai. Tiesą sakant, net labai, – išpyškinau ir akimirksniu atsileidau sulaukusi tokio netikėto sesers dėmesio.

Tokia jau ta jaunesniųjų dalia.

– Kaip močiutės namas? – pasidomėjo Trišė su vos juntamu priešišku.

– Aš jau persiklausčiau į jį, – atsakiau. – Gal nori kokio nors močiutės daikto prisiminimui? Gal megzto vilnonio lovos apkloto?

– O Dieve. Ne, Mile. Nesvaičiok.

Taigi mudvi vėl sugrįžome prie įprasto bendravimo.

– Ketinu šiandien aplankyti Denį. Galiu jam perduoti linkėjimų nuo tavęs, – pasakiau tikėdamasi sužadinti seseriai kaltės jausmą. Bet nieko nepešiau.

– Aš jau skambinau jam pati. Ateinantį savaitgalį jis atvažiuos manęs aplankyti.

– Aišku.

Akivaizdu, kad mūsų pokalbis baigtas. Nesmagiai atsiveikinome ir aš padėjau ragelį.

Mudvi su Triše be galo skirtingos. Net nesitiki, kad turime bendrų genų. Paauglystėje aš kankinausi dėl kreivų dantų ir antsvorio. Trišė įveikė šį amžiaus tarpsnį be jokių valgymo sutrikimų, spuogų ar besiriebaluojančių plaukų. Ji buvo mokyklos amerikietiškojo futbolo komandos aistruo- lius apšildančių merginų grupės kapitonė, o aš – mokslinio klubo prezidentė. Ji karaliavo per mokyklos šokių vakarus, o aš pelnydavau pagyrimus už puikias biologijos žinias. Ji susitikinėjo su geriausiu mokyklos futbolininku. O aš

nesusitikinėjau su niekuo. Kad atsikratyčiau vyresnės sesers įskiepyto nepasitikėjimo ir nepasitenkinimo savimi, susidraugavau su Keite Viljams. Mudvi bičiuliaujamės nuo vaikų darželio laikų, kai ji prisėdo prie manęs, tąkart tarp mudviejų užsimezges ryšys išlaikė laiko išbandymą. Draugė, pažįstanti tave nuo tada, kai tau iškrito pirmasis pieninis dantis, nupirkusi tau pirmąją liemenėlę ir kartu su tavimi pirmą sykį paragavusi alkoholio, yra tiesiog nepakeičiama. Keitė žinojo apie mano amžiną meilę Džo, mano planus, Trišę. Žodžiu, apie viską. O dabar, tapusi vieniša dviejų mielų berniukų mama, ji išties džiaugsmingai aptarinėdavo kitas temas nei mažylių pratinimas prie naktipuodžio ar animacinių filmukų veikėjo statybininko Bobo nuotykių. Ir, žinoma, berniukų krikštamotės (tai yra mano) dėka jai nereikėjo sukti galvos dėl jų sveikatos priežiūros. Šiaip ar taip, Keitė buvo mano patikėtinė, kai aš kurpdavau sąmokslus, nesiliaudama svaičioti, klejoti ir fantazuoti apie Džo Karpenterį. Ji visada nepaprastai tolerantiškai reaguodavo į visa tai.

Keitė išklusė pasakojimą apie mano pirmuosius sportinius rezultatus su apsimestine užuojauta ir akivaizdžiai per dideliu linksmumu, nuoširdžiai apgailėjo prastus mudviejų su seserimi santykius ir sutiko užsukti kitą dieną kavos su mano krikštasūniais. Padėjusi telefono ragelį aš persirengiau, įsijungiau kompaktinių plokštelių grotuvą ir pradėjau šokti pagal airių roko grupės „U2“ muziką įsivaizduodama, kad esu šios grupės vokalistas Bono. Paskui galiausiai pridusau ir, nusprendusi, kad atėjo laikas aplankyti Semą su Deniu, vargais negalais įsirangiau į automobilį. Juodu gyveno kitame miestelio gale, vienoje iš vaizdingiausių Istamo vietų. Kai mano sūnėnui sukako treji ar ketveri, autoavarijoje žuvo Semo tėvai. Įkaušęs paauglys rėžėsi į jų automobilį

Šeštajame greitekelyje. Praėjus trims savaitėms po laidotuvių, Trišė, Semas ir Denis persikėlė į Semo tėvų namą. Ir mano sesuo nieko nelaukusi pradėjo kapitalinį remontą. Po metų namas neatpažįstamai pasikeitė. Jie beveik viską perdarė ir dabar jis atrodė itin šiuolaikiškas, kampuotas, su milžiniškais langais, atsiveriančiais tiesiai į paplūdimį. Semui teko pasiieškoti antro darbo, kad įstengtų apmokėti sąskaitas.

Nors modernūs namai man ne prie širdies, turėjau pripažinti, kad Semo ir Trišės namas labai išpūdingas – didžiulis, atviras, su daugybe stiklo ir erdvia veranda. Tačiau labiausiai pavergdavo širdį iš jo atsiveriantis vaizdas į įlankėlę ir paplūdimį. Neaprepiami vandenys vilnijo iki pat horizonto. Juose bolavo medinės ir klinės valtys, o virš jų sklاندė kirai, kormoranai ir netgi viena kita gulbė. Jei panorėdavai, galėdavai klausytis ilgesingų jūros paukščių klykavimų. Įvairiausių jų atliekamų melodijų, susiliejančių su nuolat pučiančio vėjo švilpavimu ir švelniu bangų pliuškenimu.

Per atoslūgius galėdavai eiti beveik kilometrą į priekį, o per potvynį įlankėlėje užtekdavo vandens maudytis. Viksvos grakščiai linguodavo pakrantėje. Vasarą, kai šilta, ryškiai žalios, o žiemą auksinės. Žmonės, netgi viskuo persisotinę vietos gyventojai, atvažiuodavo čionai pasigrožėti saulėlydžiu, kuris dieviškai nuspalvindavo dangų kiekvieną vakarą. Štai ko sesuo išsižadėjo dėl Šot Hilso Naujajame Džersyje, kur, kiek girdėjau, esama prabangaus parduotuvių rajono.

Pasistačiau automobilį ant akmenėliais ir kriauklelėmis nužerto įvažiuojamojo keliuko ir užbėgau laiptais į namą. Semas buvo policininkas, o kai nesaugodavo visų mūsų, užsiimdavo savo antrąja – kraštovaizdžio specialisto – profesija. Tad nenuostabu, kad jo paties sodas atrodė labai išpūdingai. Netgi dabar, kovą, snaudžiančiose gėlių klombose tarp pilkos

ir rudos spalvų jau traukė akį netikėta žaluma. Aš neabejojau, kad po kelių mėnesių žmonės stabčios gatvėje ir susižavėję žvalgysis į mano sesers buvusią pasirodymo vietą.

Praverčiau duris ir garsiai pasilabinau. Mano sūnėnas atidundėjo laiptais tarsi džiaugsmu nesitveriantis airių seteris. O mane užplūdo meilė ir dėkingumas, kad netgi sulaukęs maištavimo ir ciniškumo amžiaus, septyniolikos, Denis vis dar trykšta laime mane matydamas. Mano, o ir visų aplinkinių supratimu, jis pranoko visus tėvų lūkesčius. Linksmas, kilniaširdiškas, labai protingas, aukštas, net kiek gunktelėjęs, jis dar ir puikiai žaidė krepšinį, kaip ir dera tikram amerikiečiui.

– Sveika, teta, – pasilabino mano šaunusis sūnėnas ir pasilenkęs pakštelėjo į skruostą.

Jis spėjo mane praaugti dar prieš penkerius metus.

– Labas, jaunuoli, – atsiliepiu. – Ką veiki?

– Ruošiu namų darbus. Gal nori ko nors užvalgyti? Aš tai mirštu iš bado, – pareiškė Denis, kai mudu įėjome į virtuvę.

Dėl nerūdijančio plieno prietaisų, absoliutaus baltumo sienų ir juodų grindų plytelių galėjai pasijusti lyg atsidūręs kareivinėse. Užsiropščiau ant aukštos kėdės prie darbatalio ir stebėjau, kaip Denis strakaliojo po virtuvę, trunkydamas spintelių dureles, tarškindamas indus, pildamasis pieno. Nors atsisakiau jo malonaus pasiūlymo užkąsti, pilvas gurgė nuo skrudinamo beigelio kvapo ir kankinamo reginio: stiklinės riebaus pieno, kurią Denis ištuštino vos keturiais gurkšniais. Juk visa tai turi tūkstančius kalorijų.

– Ar tavo tėvas darbe? – pasidomėjau.

– Ne. Pasiėmė laisvadienį, – atsakė Denis, mikliai nusilupo bananą ir susikišo pusę į burną laukdamas, kol paskrus beigelis. – Juk žinai, kad šiandien galutinė skyrybų diena.

– Taip, girdėjau. O ką tu manai apie visa tai?

– Na, matai... – pradėjo sūnėnas ir nutilo nukreipęs žvilgsnį į už lango plytintį paplūdimį. – Džiaugiuosi, kad mama išvažiavo iš čia, jai lengviau. Bet tėtis reaguoja labai skausmingai.

– Ar šiandien kalbėjaisi su mama telefonu?

– Taip. Jai viskas gerai.

Aš laukiau, ką dar pasakys sūnėnas ir lyg pakerėta stebėjau, kiek daug maisto jis sugeba susikišti į burną vienu sykiu. Ką tik joje pradingo trečdalis beigelio. Vaje, vaje.

– Ji tvirtina, kad su džiaugsmu pradeda naują gyvenimą. Kai durys užsidaro, atsiveria langas ir panašiai. Žodžiu, man atrodo, kad mama neliūdi.

– Nuostabu, – burbtelėjau stengdamasi likti nešališka.

– Nagi, baik, teta Mile. Nereikia taip labai jos kaltinti, – paprašė Denis, patraukė pečiais ir nugurkė paskutinį beigelio trečdalį tarsi pitonas ožką. – Mama nusipelnė būti laiminga. Mano tėvai susimovė sau gyvenimą dar būdami beveik vaikai, bet tai nereiškia, kad mama negali judėti į priekį. Taip, sutinku, visa ta apgavystė – išties tikras šlamštas. Tačiau, man atrodo, mama nenorėjo sąmoningai ko nors įskaudinti.

Koks kilnumas! Kaip šis vaikas galėjo užgimti iš mano sesers iščių?

– Esi geriausias vaikinys pasaulyje! – karštai pareiškiau. – Ir jie visiškai nesusimovė, nes turi tave. Juk tai geriausia, kas jiems nutiko gyvenime. Man taip pat. Eikš čia, gnybtelėsiu į skruostą.

– Teta Mile, tu pernelyg jauna taip elgtis, – atšovė Denis. – Ar prisimeni mano draugą Konorą? Jis sako, kad esi graži ir kad jam patiktų pažaisti su tavimi daktarę ir ligonį, kai atidarysi savo kliniką.

– Koks siaubas! – prajukau. – O kurgi vis dėlto tavo tėtis?

– Vaikštinėja paplūdimyje, – niūriai paaiškino Denis. – Jis baisiai susikrimtęs, teta Mile. Tiesiog baisiai.

Vargšas Semas klaidžiojo po paplūdimį savo skyrybų dieną. Man suspaudė širdį. Aš dar šiek tiek paplepėjau su Deniu, pasiteiravau apie pažymius, norėdama priminti, kad esu suaugusi, ir galiausiai išėjau pasiryžusi susirasti baisiai liūdintį Semą.

Kaip Trišei pavyko suvystyti Semą Nikersoną? Na gerai, tam pagelbėjo nėštumas. Bet kad ji nenusipelnė šio vyro, aišku kaip dieną. Juk Semas buvo ir tebėra be galo malonus žmogus, o ir su manimi visada elgėsi labai gerai.

Kai man sukako vienuolika ar dvylika metų, o Trišė su Semu jau buvo hormonų veikiami paaugliai, mano tėvai išvyko, pavedę seseriai rūpintis manimi. Keitė tąkart nakvojo mūsų namuose. Trišė įkišo galvą į mūsų kambarį ir pareiškė, kad juodu su Semu eina į vakarėlį. Tada prigrasino nieko nesakyti tėčiui su mama, kitaip nugalabys mus. Šį grasinimą mudvi su Keite supratome tiesiogiai. Netrukus pasirodė Semas, pasilabino su mumis, maloniai pagyrė mano barbę ir jos visureigi, kelias minutes paplepėjo. O sužinojęs, kad Trišei patikėta mudvi prižiūrėti, pasakė jai, jog negalima palikti mūsų vienu. Taigi galiausiai juodu nusivežė mus į kino teatrą žiūrėti kažkokio vaikiško filmo. Semas netgi nupirko mudviem kukurūzų spragėsių ir limonado. Be to, nekreipė dėmesio į Trišės įtūžį. Taip jau tragiškai susiklostė aplinkybės, kad tam vakarui galima suteikti geriausio mano gyvenime pasimatymo titulą. Štai toks buvo Semas. Tiksliau, toks Semas buvo prieš tai, kai septyniolika santuokos metų pavertė jį vyru, nuolat kartojančiu: „Taip, brangioji“, mažumėlę užguitu ir lyg nusikaltusiu Trišei. Bet, šiaip ar

taip, Semas vis dėlto tikrai mylėjo Trišę, tad dabar pamačiusi jį, žvelgiantį į vandenyną, susikūpinusį nuo užgriuvusios širdgėlos, turėjau pripažinti: jis išties velniškai liūdi.

– Sveikas, liūdnaaki! – žvaliai šūktelejau.

Kai artinausi prie jo, po mano padais girgždėjo kriauklės ir šaltas smėlis. Semas vangiai pasisuko į mane.

– Labas, mergyt, – apatiškai atsakė jis.

– Vadink mane daktare, – juokais pareikalavau ir pajutau, kad sudrėko akys.

Deja, ne nuo vėjo. Skaudu buvo matyti Semą tokį sugniuždytą. Paliečiau jam ranką.

– Kaip laikaisi?

– Gerai.

Jis kreivai šyptelėjo ir vėl nukreipė liūdną žvilgsnį į vandenyno platybes. O aš pajutau užuojautą ir įtūžį. Semui bus tūkstantį kartų geriau be Trišės, bet negalėjau jam to išdrožti tiesiai šviesiai.

– Žinai ką? – sučiulbau nusprendusi žūtbut dėtis žvali.

– Ką? – pasidomėjo Semas.

– Šįvakar aš iškrapštysiu tave iš namų! O dabar eime į vidų. Juk vėjas tiesiog verčia iš koto.

Pradėjau palengva stumti jį į taką, vinguriuojantį tarp viksvų link namo.

– Atleisk, mergyt, bet nenoriu niekur važiuoti šį vakarą, – atsiprašė Semas, tačiau leidosi truputį pastumiamas į priekį.

– Suprantu. Todėl ir važiuosime. Pernelyg beviltiška lindėti namuose pirmą vakarą po skyrybų. Kas pasikeis, jeigu tu išties liksi namuose? Juk tai tik skyrybos. Todėl pamąstyk: išeiti ar likti, išeiti ar likti.

Deja, Semo nė trupučio nepralinksmino mano nevykęs bandymas pajuokauti. Aš stabtelėjau pažvelgti jam į akis.

– Paklausyk, Semai. Važiuokime išgerti alaus. Aš vaišinu. Neturi sėdėti namuose vienas šįvakar. Prisirakinsiu prie viryklės tavo virtuvėje, jeigu nesutiksi.

– Mile...

– Nagi, sutik. Prašau!

Jis atsiduso.

– Gerai. Bet tik po vieną butelį. Ir ne mūsų miestelyje.

– Šaunuolis!

Kol mudu kopėme laiptais, dar kartą atsisukau į Semą. Jo veide išvelgiau begalinį liūdesį ir neviltį ir mano akys vėl prisipildė ašarų.

– Paklausyk, Semai, noriu tau kai ką pasakyti. Rimtai, – išlemenau nugurkusi gumulą gerklėje ir pridūriau drebančiomis lūpomis: – Mano supratimu, tu esi tiesiog nuostabus. Aš visada didžiavausi, kad turiu tokį svainį.

Nusibraukiau ašaras ir apdovanojau Semą išskydusia šypsena.

Jis pažvelgė į mane netikėtai pralinksmejęs ir uždėjęs rankas ant pečių įsivedė į namą.

– Puiku, mergyt. Gal pratęsime šią temą automobilyje?

– Gerai, gudruti. Bet turėsi užmokėti už mano antrą butelį alaus.

kai noriai
smaigiai praleisti laiką

Milės Barnes išsvajotas gyvenimas jau ranka pasiekiamas...

Trokštamas gydytojos darbas gimtajame miestelyje? Yra.
Mielas nuosavas namas Atlanto vandenyno pakranteje? Yra.
Ištikimas keturkojis, kurį galima vedžioti patraukliems
vietiniams vaikinams palei nosį? Yra! Tereikia pelnyti vieno iš
jų – Džo Karpenterio, Auksinio berniuko ir didžiosios
paauglystės meilės, – dėmesį ir Milė turės viską. Tačiau
išsvajotas tobulumas pasirodo ne toks paprastas, ypač kai
mintis jaukia vietos policininkas Semas Nikersonas.
Aišku, jam reikia Milės draugijos, nes ji pametė jos
vyresniąją sesuo. Bet ar Milei jis išties turėtų taip
smarkiai rūpėti? Juk ji neįtraukė jo į savo didįjį
planą. O galbūt laikas atversti naują
gyvenimo puslapį?..

svajonių knygos

9 786090 304020

www.svajonisknygos.lt www.facebook.com/svajonisknygos